

ste, hvad enten de sælger deres ejendom til det offentlige eller til private.

Hvis salg af fast ejendom til det offentlige medførte, at sælgerne blev fritaget for at betale særlig indkomstskat, måtte det vel forudsætte, at det offentlige skulle købe til priser, der var lavere end ved almindelig handel mellem private købere og sælgere. En sådan ordning ville i praksis skabe betydelige problemer. Hvis sælgerne skulle opnå samme fortjeneste, efter at den særlige indkomstskat var betalt, hvad enten de solgte til private eller til det offentlige, måtte de særlige nedslag i prisen ved salg til det offentlige svare til den særlige indkomstskat, som sælger skulle have betalt, hvis han havde handlet med en privat køber og opnået almindelig markedspris for ejendommen. Som allerede nævnt vil dette skattebeløb ikke udgøre nogen fast procent af salgssummen, men være afhængigt af, hvornår sælger har anskaffet ejendommen, og hvad han i sin tid gav for den. I øvrigt ville sådanne underpriser på ejendomssalg til det offentlige næppe få indflydelse på prisdannelsen for almindelige handler mellem private, idet der fortsat skulle betales særlig indkomstskat af fortjenesten på disse salg.

Spørgsmål 28:

Finder finansministeren, at den fremgangsmåde ved fastsættelsen af ekspropriationserstatninger, hvorom der oplyses i ministeren for offentlige arbejders besvarelse af spørgsmål 10, er rimelig?

Svar:

Efter den fremgangsmåde, der er omtalt i svaret på spørgsmål 10, får ejeren af den eksproprierede ejendom i overensstemmelse med ekspropriationslovgivningen og grundlovens § 73 fuldstændig erstatning for ejendommens værdi i handel og vandel samt for økonomisk tab som følge af ulemper m. v. i forbindelse med ekspropriationen. Efter finansministeriets opfattelse må det anses for rimeligt, at ekspropriationsmyndighederne holder sig inden for denne ramme ved fastsættelsen af ekspropriationserstatningen.

Såfremt ekspropriationsmyndighederne ud over erstatningen for de nævnte økonomiske tab skulle give erstatning for det skattebeløb, der skal betales i anledning af ekspropriationen, ville det betyde, at skat-

teyderen gennem ekspropriationslovgivningen blev fritaget for at betale et beløb, som han skal betale ifølge skattelovgivningen. Efter finansministeriets opfattelse må det imidlertid anses for rigtigst, at beskatningsspørgsmålet afgøres endeligt i skattelovgivningen.

Spørgsmål 29:

Under henvisning til besvarelsen af spørgsmål 12 spørges, om det ikke, for at det kan undgås, at loven får tilbagevirkende kraft for skatteydere med forskuddt regnskabsår, ville være rimeligere, om lovens ikrafttræden knyttedes til kalenderåret i stedet for til indkomståret.

Svar:

I besvarelsen af spørgsmålet belyses problemerne omkring ikrafttrædelsen af de foreslåede nye regler om særlig indkomstskat af fortjenesten på fast ejendom. Det drejer sig således om den foreslåede formindskelse af tillægget til ejendommens anskaffelsessum, det lavere fradrag i den opgjorte fortjeneste på ejendommen, den lavere procentvise forhøjelse af fortjenesten, når denne beskattes hos en person, samt den foreslåede forhøjelse af skattesatsen og af bundfradraget ved beskatningen af særlig indkomst.

I besvarelsen af udvalgets spørgsmål 32 belyses ikrafttrædelsen af lovforslagets øvrige bestemmelser.

Efter lovforslaget skal alle de foreslåede bestemmelser have virkning fra og med indkomståret 1973. Lovforslaget lader således indkomståret — og ikke en bestemt dato — danne grundlag for ikrafttrædelsen. Det var på samme måde indkomståret, som dannede udgangspunkt for ikrafttrædelsen, da man i juni måned 1971 sidst skærpede den særlige indkomstskat fra 30 til 40 pct. og hævede det skattefri bundbeløb fra 1000 kr. til 3000 kr.

Når lovforslaget lader indkomståret danne udgangspunkt for ikrafttrædelsen, hænger det sammen med den måde, hvorpå man opgør den skattepligtige særlige indkomst.

Med hensyn til fortjenesten på fast ejendom gælder det, at man efter loven om særlig indkomstskat først foretager en samlet opgørelse af de fortjenester, som den skatte-